

APOLLONS PRØVELSER 1

RICK RIORDAN

APOLLONS PRØVELSER 1

DET SKJULTE ORAKLET

OVERSATT AV TORLEIF SJØGREN-ERICHSEN

Vigmostad Bjørke

Til musen Kalliope

Denne tilegnelsen kommer altfor sent. Vær så snill, ikke
gjør meg noe.

HALVBLODSLEIREN

Åser i vest

Skogen i nord

Dodonas lund

Zevs' knyttneve

Bunker Ni

Myrmekenes tue

Møtestedet for De klovmodige eldres råd

Geysirer

Vrakrester fra gamle roboter

Pegasusstall

Bueskytterbanen

Kamparena

Til ferskenhage

Jordbærråker

LONG ISLAND SOUND

Stranda

Sanddynene

Åser i øst

Spisepaviljong

Klatrevegg

Athene Parthenos-statuen

Kanosjøen

Hytter

Plen

Hestias ildbeger

Kunstsalen

Våpenlager

Amfiteater

Thalias furu og Det gylne skinn

Halvblodsåsen

Orakelets grotte

Leirbål

Smie

Volleyballbane

Det store huset

Jordbæråkrer

Gårdsvei

Til Montauk etc.

Bøller gir meg bank
Kunne jeg bare gitt dem
dødelige slag

Mitt navn er Apollon. Før var jeg en gud.

I løpet av mine fire tusen seks hundre og tolv år har jeg gjort mye forskjellig. Jeg belembret grekerne som beleiret Troja med pest. Jeg velsignet Babe Ruth med tre home runs i fjerde kamp i Verdensserien 1926. Jeg lot min vrede gå ut over Britney Spears under MTV-utdelingen i 2007.

Men aldri før i mitt udødelige liv har jeg kræslandet i en søppelcontainer.

Jeg vet ikke engang hvordan det skjedde.

Jeg våknet rett og slett i fritt fall. Skyskrapere virvlet inn og ut av syne. Kroppen min var omspent av flammer. Jeg prøvde å fly. Jeg prøvde å teleportere meg jorden rundt eller gjøre en drøss med andre ting som burde ha vært enkelt for meg, men jeg bare fortsatte å falle. Jeg pløyde ned i en smal kløft mellom to bygninger, og *PANG!*

Finnes det noe tristere enn lyden av en gud som treffer en haug med søppelsekker?

Jeg lå og stønnet og ynket meg i den åpne containeren. Hele kroppen verket. Stanken av harsk servelat og brukte bleier fylte neseborene. Det følte som om ribbeina mine hadde brukket, selv om det ikke burde vært mulig.

Hjernen min kokte av forvirring, men ett minne drev opp til overflaten: stemmen til faren min, Zevs: *DIN FEIL. TA DIN STRAFF.*

Så forsto jeg hva som hadde skjedd med meg. Og jeg gråt av fortvilelse.

Selv for en poesiers gud som meg selv, er det vanskelig å beskrive hvordan jeg hadde det. Hvordan kan du – en alminnelig dødelig – i det hele tatt forstå det! Tenk deg å bli kledd naken, deretter sprøytet ned med en brannslange foran en leende folkemengde. Tenk deg at det iskalde vannet fyller munnen og lungene, at vannet hamrer løs mot huden og gjør leddene lealause. Tenk hvordan det er å føle seg hjelpeløs, skamfull og fullstendig sårbar – offentlig og brutalt ribbet for alt som gjør deg til *deg*. Og min ydmykelse var verre enn det.

DIN FEIL kimet stemmen til Zevs i hodet mitt.

«Nei!» ropte jeg fortvilet. «Nei, det var det ikke! Vær så snill!»

Ingen svarte. På hver side av meg gikk branntrepper i sikk-sakk opp murvegger. Over meg var vinterhimmelen grå og uforsonlig.

Jeg prøvde å huske detaljene i dommen min. Hadde far fortalt meg hvor lenge denne straffen skulle vare? Hva jeg måtte gjøre for å bli tatt til nåde igjen?

Hukommelsen min var for uklar. Jeg kunne knapt huske hvordan Zevs så ut, og langt mindre hvorfor han hadde bestemt seg for å kaste meg til jorden. Det hadde vært en krig mot kjem-

pene, tenkte jeg. Gudene var blitt tatt på sengen, latterliggjort og nesten beseiret.

Det eneste jeg var sikker på, var at straffen var urettferdig. Zevs trengte noen å legge skylden på, så naturligvis hadde han valgt den kjekkeste, flinkeste og mest populære guden i hele gudeverdenen: meg.

Jeg lå i søppelet og stirret på etiketten på innsiden av lokket til containeren: FOR HENTING, RING 1-555-STINKY.

Zevs vil komme på bedre tanker, sa jeg til meg selv. Han prøver bare å skremme meg. Når som helst kommer han til å røske meg opp på Olympos igjen og la meg slippe unna med en advarsel.

«Ja ...» Stemmen min lød hul og desperat. «Ja, sånn er det.»

Jeg prøvde å røre på meg. Jeg hadde lyst til å stå oppreist når Zevs kom for å unnskyld seg. Ribbeina mine verket. Det knyttet seg i magen. Jeg grep tak i kanten på containeren og klarte å heise meg over siden på den. Jeg veltet ut og landet på asfalten med skulderen først, så det knaket.

«*Detvarsombaresvarte,*» klynket jeg gjennom smerten. «Kom deg opp. Kom deg opp.»

Det var ikke lett å stable seg på beina. Det gikk rundt for meg. Anstrengelsen fikk meg nesten til å besvime. Jeg sto i et smug som endte blindt. Omtrent femten meter unna var den eneste åpningen, ut mot en gate med skitne fasader hvor et kausjonskontor og en pantelånersjappe holdt til. Jeg befant meg et sted på vestsiden av Manhattan, gjettet jeg, eller kanskje i Crown Heights i Brooklyn. Zevs må ha vært virkelig sint på meg.

Jeg gransket den nye kroppen min. Jeg så ut til å være en hvit gutt i tenårene, kledd i joggesko, jeans og en grønn poloskjorte.

Noe så *dødskjedelig*. Jeg følte meg kvalm, svak og fryktelig, fryktelig menneskelig.

Jeg kommer aldri til å forstå hvordan dere dødelige holder det ut. Dere lever hele livet fanget i sekker av kjøtt, ute av stand til å nyte enkle gleder som å forvandle seg til en kolibri eller løse seg opp til rent lys.

Og nå var jeg, gudene hjelpe meg, en av dere – bare en helt vanlig sekk med kjøtt.

Jeg romsterte i bukselommene i håp om at jeg fortsatt hadde nøklene til solvogna. Men nei da. Jeg fant en billig nylonlommebok som inneholdt hundre amerikanske dollar – penger til mat for min første dag som dødelig, kanskje – sammen med et førerkort utstedt i staten New York med et foto av en teit tenåringskrøller som umulig kunne være meg, som het *Lester Papadopoulos*. Zevs' grusomhet kjente ingen grenser!

Jeg kikket ned i containeren og håpet at buen, koggeret og lyren min hadde falt til jorden sammen med meg. Jeg ville vært fornøyd om jeg bare hadde funnet munnspeilet mitt. Men det var ingenting der.

Jeg pustet dypt inn. *Opp med humøret*, sa jeg til meg selv. *Jeg må ha beholdt noen av mine gudelige evner. Det kunne ha vært verre.*

En hes stemme ropte: «Hei, Cade, sjekk denne taperen.»

To unge menn sperret utgangen fra smuget: den ene lav og kraftig og platinablond, den andre høy og rødhåret. Begge var kledd i for store hettegensere og vide bukser. På halsen hadde de tatoveringer av slanger. Alt som manglet var at ordene JEG ER EN BØLLE sto skrevet med store bokstaver i pannen på dem.

Rødtoppen peilet seg inn på lommeboken i hånda mi. «Vær litt grei, Mikey. Fyren ser ganske snill ut.» Han gliste og dro en

jaktkniv opp fra beltet. «Faktisk skal jeg vedde på at han har lyst til å gi oss alle pengene sine.»

Jeg klandrer forvirringen min for det som skjedde etterpå.

Jeg visste at udødeligheten var blitt tatt fra meg, men jeg så fortsatt på meg selv som den store Apollon! Man kan ikke endre tankesett like enkelt som man, for eksempel, kan forvandle seg til en snøleopard.

Dessuten, tidligere når Zevs hadde straffet meg ved å gjøre meg dødelig (ja, det hadde skjedd to ganger før), hadde jeg beholdt massiv styrke og i det minste noen av mine gudelige krefter. Jeg antok at det samme ville være tilfelle nå.

Jeg ville *ikke* la to unge dødelige råtasser ta lommeboken fra Lester Papadopoulos.

Jeg rettet ryggen og håpet at Cade og Mikey ville bli skremt av min majestetiske holdning og guddommelige skjønnhet. (De kvalitetene kunne jo ikke bli tatt fra meg, uansett hvordan jeg så ut på førerkortet.) Jeg ignorerte den klissete væsken fra søppelcontaineren som rant nedover ryggen min.

«Jeg er Apollon,» forkynte jeg. «Dere dødelige har tre valg: tilbe meg, flykt eller bli most.»

Jeg ville at ordene skulle kaste ekko gjennom smuget, få New Yorks skyskraperne til å riste og rykende ruiner til å regne fra himmelen. Ikke noe av dette skjedde. Ordet «most» lød som et ynkelig pip.

Rødtoppen Cade gliste enda bredere. Jeg tenkte på hvor gøy det ville vært om jeg kunne gjøre slangetatoveringene rundt halsen hans levende og kvele ham til døde.

«Hva synes du, Mikey?» spurte han kompisen sin. «Skal vi tilbe denne fyren?»

Mikey skulte. Med det stive, lyse håret, de ondskapsfulle små øynene og den kraftige kroppen minnet han meg om monstergrisen som terroriserte landsbyen Kromyon i gode gamle dager.

«Føler ikke for å tilbe fyren, Cade.» Stemmen hans lød som om han hadde spist brennende sigaretter. «Hva var de andre valgmulighetene?»

«Flykte?» sa Cade.

«Niks,» sa Mikey.

«Bli most?»

Mikey fnyste. «Hva om vi moser *ham* i stedet?»

Cade kastet kniven i været og grep den i håndtaket. «Det kan jeg leve med. Du først.»

Jeg stakk lommeboken i baklomma. Jeg løftet knyttnevene. Jeg likte ikke tanken på å mose dødelige til fleskevafler, men jeg var sikker på at jeg kunne gjøre det. Selv i min svekkede tilstand måtte jeg være mye sterkere enn noe menneske.

«Jeg advarte dere,» sa jeg. «Kreftene mine er større enn dere kan fatte.»

Mike kneppet med knokene. «Ja, nemlig.»

Han kom luntende mot meg.

Straks han var innenfor rekkevidde, slo jeg til. Jeg la all min vrede i slaget. Det burde vært nok til å pulverisere Mikey og lage et bølgeformet avtrykk etter ham i asfalten.

I stedet dukket han, og det var utrolig irriterende.

Jeg snublet forover. Jeg må si at da Prometheus skapte dere mennesker av leire, gjorde han en ganske slett jobb. Dødeliges bein er klønete. Jeg prøvde å kompensere for det ved å ty til mine bunnløse reserver av smidighet, men Mikey sparket meg i ryggen. Jeg falt på mitt guddommelige ansikt.

Neseborene blåste seg opp som kollisjonsputer. Jeg fikk dot-

ter i ørene og kobbersmak i munnen. Jeg rullet meg stønnende rundt og så de to uklare bøllene stirre ned på meg.

«Mikey?» sa Cade, «kan du fatte og begripe hvilke krefter denne fyren har?»

«Niks,» sa Mikey. «Jeg kan ikke fatte det.»

«Tosker!» kvekket jeg. «Jeg skal mose dere!»

«Ja, så klart,» sa Cade og slengte fra seg kniven. «Men først tror jeg vi skal trampe litt på deg.»

Cade løftet støvelen over ansiktet mitt, og verden ble svart.